

บวชให้สุด

ตามพุทธวิธี

โอวาทธรรม
ท่านอาจารย์ ไชย ณ พล

บวชให้สุด ตามพุทธวิธี

โอวาทธรรม

ท่านอาจารย์ ไชย ณ พล

สร้างถวายพระพุทธศาสนาโดย

มูลนิธิอุทกพัฒน์ธรรม

๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๖

บรรณาธิการ

ญาณสุโข

ธัญญ์นรี ศรีบุญยาฐิติกุล

ณัฐกร ทับทอง

ศิลปกรรม

มฤดี ตั้งสกุลพิทักษ์

ที่ปรึกษาการพิมพ์

นิธิยา วิทวัสกุล

© มูลนิธิอุทกพัฒน์ธรรม

การบวชหมายถึงการละ ดูพระโพธิสัตว์
เมื่อตัดสินพระทัยออกบวช ก็ทรงละลูก
เมีย ละครอบครัว ละตำแหน่งว่าที่ความเป็น
พระเจ้าจักรพรรดิ ละราชวงศ์ ละเครื่องทรง
ราคาแพง ละม้าคู่ใจ ละคนคู่ใจ ละความ
งาม ละวิถีชีวิตที่คุ้นเคย สู่วิถีชีวิตใหม่ที่ยังไม่
รู้ว่าจะเป็นอย่างไร

ในการบวช หลักผูกมัดสำคัญที่ต้องละคือ

ละความเคยชิน สู่ การผจญธรรม

ความเคยชินเป็นสิ่งที่ครอบงำชีวิตจิตใจ
มากที่สุด ทำให้วนเวียนอยู่วงจรเดิมๆ
ความรู้สึกเดิมๆ ปัญหาและโอกาสเดิมๆ

สภาวะเดิมๆ เหมือนแผ่นเสียงตกร่อง ชีวิตไม่พบคุณค่าใหม่ที่ควรพบ

การบวชคือการละความเคยชินเดิมเหล่านั้น ผจญธรรมเข้าสู่โอกาสใหม่ที่เราไม่เคยเคยมาก่อน เพื่อค้นหาสิ่งใหม่ๆ คุณค่าใหม่ๆ สภาวะใหม่ๆ ที่ยิ่งๆ ขึ้นไป

การจะทำเช่นนั้นได้ กุลบุตร กุลธิดา ต้องละความกลัว เปิดความกล้าเดินสู่โอกาสใหม่ สภาวะใหม่ จนได้มิติใหม่แห่งชีวิต จำไว้ว่าจะได้คุณค่าใหม่ที่ไม่เคยได้ ต้องกล้าละความเคยชินเดิม ละความกลัวการเปลี่ยนแปลง พระพุทธองค์ทรงกล้าละสิ่งเหล่านี้แล้ว จึงทรงพบคุณค่าใหม่ที่ยังไม่ปรากฏในโลก

ละความประมาทในการดำรงชีวิต สู่ ศิลธรรม

ความประมาทในการดำรงชีวิตนั่นเอง ที่ทำให้บุคคลผิดศีล กุลบุตร กุลธิดา ก็มาละความประมาทเหล่านั้นเสีย โดยเอาศีลมาเป็นมาตรฐานแทนที่ กำกับไม่ให้ความประมาทกำเริบ

ศีลสำหรับบวชก็มีศีล ๘ ศีล ๑๐ หากเป็นพระ ก็รวมจุลศีล มัชฌิมศีล และมहाศีล (ดูในสามัญญผลสูตร) และวินัย ๒๒๗

ละฐานะยศถาบรรดาศักดิ์ สู่ ธรรมแท้

ก่อนมาบวช พระโพธิสัตว์ทรงเป็นสมเด็จรัชทายาท พระราหุลเป็นสมเด็จเจ้าราชกุมาร

พระองค์ถัดไป พระอานนท์ พระอนุรุทธ ก็
เป็นสมเด็จพะอนุชา แต่เมื่อมาบวชแล้ว ทุก
ท่านละ สละยศถาบรรดาศักดิ์ทั้งสิ้นออกไป
เหลือแต่จิตกับธรรม นามก็เรียกกันโดย
สมมติ พอให้รู้ว่าใครเป็นองค์ไหนเท่านั้น

ดังนั้น กุลบุตร กุลธิดา พึงละฐานะ
ยศถาบรรดาศักดิ์อันเป็นสมมติเสีย จึงจะขึ้น
สู่ทางธรรมแท้ได้

ละหน้าที่เดิม สู่ หน้าที่ใหม่

การบวชเป็นการปลดเปลื้องหน้าที่เดิม
ตามฐานะความรับผิดชอบพัวพันทั้งหมด
เข้าสู่หน้าที่ใหม่ คือ กรรมฐาน ประกอบด้วย

สมณะภาวนา ลอกชั้นธ์ เข้าสู่สมาธิที่
อิสระจากชั้นธ์ นำสู่เจโตวิมุตติ

วิปัสสนาภาวนา ลอกสังขาร เข้าสู่สภาวะ
วิสังขาร นำสู่ปัญญาวิมุตติ

วิราคภาวนา พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า
วิราคภาวนาเป็นเลิศกว่าภาวนาทั้งหลาย
เพราะนำสู่วิมุตติตรงๆ

นี่คือหน้าที่หลักของนักบวช

ละความไม่รู้ สู่ ความรู้ในสิ่งที่ควรรู้

จากจิตที่ซัดส่าย กุลบุตร กุลธิดา พึงหัน
มากำหนดรู้กายในกาย ทั้งภายในตน
ภายนอกตน โดยความเป็นของไม่เที่ยง

คล้ายกำหนด สลัดคืน จนไม่ถื้อมันอะไรๆ ใน
โลก

กำหนดรู้เวทนาในเวทนา ทั้งภายในตน
ภายนอกตน โดยความเป็นของไม่เที่ยง
คล้ายกำหนด สลัดคืน จนไม่ถื้อมันอะไรๆ ใน
โลก

กำหนดรู้จิตในจิต ทั้งภายในตน ภายนอก
ตน โดยความเป็นของไม่เที่ยง คล้ายกำหนด
สลัดคืน จนไม่ถื้อมันอะไรๆ ในโลก

กำหนดรู้ธรรมในธรรม ทั้งภายในตน
ภายนอกตน โดยความเป็นของไม่เที่ยง
คล้ายกำหนด สลัดคืน จนไม่ถื้อมันอะไรๆ ใน
โลก

ละกิเลส ลอกชั้นรู้สู่สมาธิ

จากจิตที่ถูกแผดเผาด้วยนิวรรณกิเลส
กุลบุตร กุลธิดา พึงเพียรเผากิเลส แทนที่จะ
ให้กิเลสแผดเผาดังเก่าก่อนโดย

เผากามฉันทะด้วยอสุภะ เห็นความไม่
งามเสื่อมสลายไปในกายทั้งปวง

เผาพยาบาทด้วยเมตตาเจโตวิมุตติ

เผาวิจิกิจฉาด้วยสัทธินทรีย์

เผาอุทธัจจะความฟุ้งซ่านด้วยเอกัคคตา
จิตตั้งมั่นเป็นหนึ่งในจิต

เผาความซึมเศร้าหวนนอนด้วยความตื่นรู้
ภายใน แล้วเข้าสู่สมาธิ

ฅมาน ๑ วิตกคอยตรวจตราไม่ให้สิ่ง
ปนเปื้อนมารบกวนจิต วิจารเพียรปรับจิตให้
เป็นที่สบาย เอกัคคตาตั้งมั่นรู้ในรู้ภายใน
ทรงปีติที่ปรากฏในเรือนกาย ทรงสุขที่
ปรากฏในใจ

ฅมาน ๒ เมื่อจิตตั้งมั่นพอควร ระงับวิตก
วิจาร เหลือเอกัคคตาตั้งมั่นรู้ในรู้ภายใน ทรง
ปีติที่ปรากฏในเรือนกาย ทรงสุขที่ปรากฏใน
ใจ

ฅมาน ๓ เมื่อทรงสุขที่ปรากฏในใจมั่นคง
ดีแล้ว ละปีติในกาย เหลือแต่เอกัคคตาตั้งมั่น
รู้ในรู้ภายใน สุข และอุเบกขาอยู่

ฉาน ๔ เมื่ออุเบกขามั่นคงดีแล้ว ละสุข
ในใจ เหลือแต่สติรู้บริสุทธิ์ และอุเบกขาตั้ง
มั่นอยู่

ละชีวิต สู่ วิเวก

พอมาถึงสภาวะนี้ กุลบุตร กุลธิดา จะ
ปรารถนาปฏิบัติเข้ม ต่อเนื่องให้ลึกซึ่งยิ่งขึ้น
จึงควรเข้าสู่วิเวก การจะเข้าสู่วิเวก ก็เตรียม
บริขารสำหรับหลีกเร้นปฏิบัติคนเดียวในป่า
เขา ในมุมที่สงบ ทั้งกลางวันกลางคืน

ครั้งจะปฏิบัติคนเดียวในป่าเขาทั้ง
กลางวันกลางคืน สิ่งที่ต้องก้าวล่วงคือความ
หวาดต่อภัยยามค่ำคืน วิธีการละความหวาด
ภัย ทำได้โดย

๑. อยู่กับปรากฏการณ์ที่ทำให้หวาดใน
อิริยาบถเดิม คุณจิตไม่ให้ปรุงแต่งใดๆ ความ
หวาดภัยจะค่อยๆ หายไป จึงปฏิบัติต่อ

๒. ละชีวิต โดยตั้งจิตว่า “เราบวชมาเพื่อ
ละทุกข์ ความหวาดนี้ก็เป็นทุกข์ชนิดหนึ่งซึ่ง
เราต้องละให้ขาด ถ้าเราเลือกรักษาชีวิตไว้
แล้วยังมีความหวาดครอบงำอยู่ เราก็ไม่อาจ
พ้นทุกข์ได้ ไหนๆ ก็ต้องตาย จะตายวันนี้
หรือตายวันหน้าก็คือความตายเหมือนกัน
ดังนั้น ตายเป็นตาย เราจะไม่เป็นทาสความ
หวาดกลัวใดๆ อีก” แล้วดูว่าชีวิตจะตาย
หรือความหวาดกลัวจะตาย เมื่อผ่านได้ จิตใจ
จะได้ลิ้มรสความสงบแท้ ความว่าง ความตั้ง
มั่น อย่างไม่เคยพบมาก่อน

ละตัวผูกมัด พันพัวในทุกข์ ชุดใดชุด หนึ่ง สู่ อิศราภาพสมบุรณ์

แหล่งผลิตทุกข์ ปรงแต่งสมุทัย ที่ต้องละ
ต้องดับให้ได้ คือ

ละสังขาร ๓ สู่ วิสังขาร

ในวิปัสสนาญาณ ๑๖ พระพุทธองค์ทรง
สอนให้ลอกสังขาร โดยลำดับ ดังนี้

๑. นามรูปปริจเฉทญาณ ความรู้จัก
รูปธรรม-นามธรรม และกำหนดว่า ในการ
รับรู้และเคลื่อนไหวต่างๆ ของตนนั้น อะไร
เป็นรูปธรรม อะไรเป็นนามธรรม เช่น เมื่อ
เห็นรูป จักขุประสาท แสง และรูปหรือสี เป็น
รูปธรรม จักขุวิญญาณ หรือการเห็น เป็น
นามธรรม ดังนี้ เป็นต้น

๒. นามรูปปัจจัยปริคคหญาณ หมายถึง ญาณที่กำหนดปัจจัยของนามรูป

๓. สัมมสนญาณ หมายถึง ญาณที่พิจารณาเห็นนามรูปโดยความเป็นไตรลักษณ์ มองเห็นความเกิดขึ้นและความเสื่อมสลายไปของนามรูปทั้งหลายว่า ไม่มีแล้วก็มีขึ้น มีขึ้นแล้วก็ดับล่องไป

๔. อุทยัพพยานุปัสสนาญาณ หรือ อุทยัพพยญาณ ญาณอันตามเห็นความเกิดดับ คือ พิจารณาความเกิดขึ้นและความดับไปแห่งรูปธรรม นามธรรม และผู้รู้ ที่เกิดขึ้นแล้ว ทั้งรูปธรรม นามธรรม และผู้รู้นั้น ก็ดับไปพร้อมกันทั้งหมด เป็นความรู้เห็นชัดแก่กล้า ทำให้ละนิจจสัญญา ความจำหมายว่า

เที่ยง สุขสัญญา ความจำหมายว่าสุข และ
อัตตสัญญา ความจำหมายว่าเป็นตนได้

๕. ภังคานุปัสสนาญาณ หรือ ภังค
ญาณ ญาณอันตามเห็นสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น
สิ่งทั้งปวงนั้นล้วนจะต้องดับสลายไปเป็น
ธรรมดา

๖. กายตูปัญฐานญาณ เรียกสั้นว่า กาย
ญาณ ญาณอันเห็นสังขารปรากฏเป็นของน่า
กลัว คือ ไม่ว่าจะเป็นไปในภพใดคติใด ก็
ปรากฏเป็นของน่ากลัว เพราะล้วนแต่จะต้อง
แตกสลายไป ไม่ปลอดภัยทั้งสิ้น

๗. อาทีนวานุปัสสนาญาณ หรือ อาทีนว
ญาณ ญาณอันคำนึงเห็นโทษของสังขารทั้ง
ปวงล้วนเป็นของน่ากลัว ไม่ปลอดภัยทั้งสิ้น

เป็นโทษ เป็นสิ่งที่มีความบกพร่อง จะต้อง
ระคนอยู่ด้วยทุกข์

๘. นิพพิทานุปัสสนาญาณ หรือ นิพพิทา
ญาณ ญาณอันเห็นด้วยความหน่าย ไม่
เพลิดเพลिनติดใจ ไม่ถวิลหาสังขารใดๆ อีก

๙. มุญจितุกัมยตาญาณ หมายถึง ญาณ
หยั่งรู้ ปราศจากที่จะพ้นไปเสียจากสังขารทั้ง
ปัจจุบันและในอนาคต

๑๐. ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ หรือ ปฏิสัง
ขาญาณ ญาณอันพิจารณาทบทวนเพื่อ
หาทาง อุบายวิธีที่จะออกไปจากสังขาร
ทั้งหลาย

๑๑. สังขารุเปกขาญาณ ญาณอันเป็นไป
โดยความเป็นกลางต่อสังขาร วางใจเป็น

กลางเรียบเฉยได้ ไม่ยินดียินร้าย ไม่ขัดใจ และไม่ติดใจ ในสังขารทั้งหลาย เห็นนิพพาน เป็นสันติบท ญาณย่อมโน้มน้อมที่จะมุ่งเล่น ไปยังนิพพาน เลิกละความเกี่ยวเกาะกับสังขารทั้งหลาย ญาณนี้เป็นวิปัสสนาที่เชื่อมถึงมรรค

๑๒. สัจจานุโลมิกญาณ หรือ อนุโลมญาณ ญาณอันหยั่งรู้อริยสัจ ย่อมเกิดขึ้นในลำดับถัดไป

๑๓. โคตรภูญาณ คือ ญาณเปลี่ยนโคตรจากปุถุชนเป็นอริยบุคคล

๑๔. มัคคญาณ คือ ความหยั่งรู้วิถีที่ให้สำเร็จสภาวะอริยบุคคล

๑๕. ผลญาณ คือ ความหยั่งรู้ที่เป็น
ผลสำเร็จของพระอริยบุคคลชั้นนั้นๆ

๑๖. ปัจจเวกขณญาณ คือ ญาณหยั่งรู้
สำรวจมรรค ผล กิเลสที่ละแล้ว กิเลสที่
เหลืออยู่ (ถ้ายังมี)

เมื่อละวชิสังขาร กายสังขาร จิตตสังขาร
ได้โดยลำดับความละเอียด ก็เข้าสู่อริยโคตร
ได้ตามระดับความขาดที่เด็ดได้

ละสังโยชน์สิบ สู่ อริยภูมิโดยลำดับ

๑. ละ สักกายทิฏฐิ ความเห็นว่าสิ่งใดสิ่ง
หนึ่งเป็นตน

๒. ละ วิจิกิจฉา ความล่งเลสงสัยในพระ
พุทธ พระธรรม พระอริยสงฆ์

๓. ละ สีสัพพตปรามาส ความประมาท
ในศีลพรต ได้ขาดสูญ

เข้าสู่อริยโคตร เป็นพระโสดาบันบุคคล
ละโลภะ ละโทสะ ละโมหะ ให้เบาบาง
ได้จริง เป็นพระสกทาคามีบุคคล

๔. ละ กามฉันทะ ความเมามันในการเสพ

๕. ละ ปฏิฆะ ความกระทบกระทั่ง
หงุดหงิดรำคาญใจได้ขาดสูญ

เป็นพระอนาคามีบุคคล

๖. ละ รูปราคะ ยึดถือรูปนิमितทั้งนอก
และในสมาธิ

๗. ละ อรูปราคะ ยึดถืออรูปนิमितทั้งนอก
และในสมาธิ

๘. ละ มานะ ความสำคัญตนว่า สูงกว่า
เสมอเกิน หรือต่ำกว่าผู้อื่น

๙. ละ อุทธัจจะ ความฟุ้งซ่าน

๑๐. ละ อวิชชา ความไม่แจ่มแจ้งแทง
ตลอดอริยสังได้ขาดสูญ

เป็นพระอรหันตบุคคล

เมื่อละสังโยชนได้โดยลำดับ ก็ก้าวสู่ความ
เป็นอริยบุคคลโดยลำดับ

**ละอุปาทานขันธห้า สู่ พระนิพพานอัน
ปราศจากขันธ**

ในอนัตตลักขณสูตร พระพุทธองค์ทรงให้
ท่านปัญจวัคคีย์พิจารณาขันธโดยความไม่

เป็นตน ทั้งห้าท่านพิจารณาตาม แล้วสำเร็จ
อรหัตต์เลย คือ

แจ่มแจ้งว่า รูปกายใดๆ ล้วนไม่เที่ยง เป็น
ทุกข์ (อยู่ในภาวะบีบเค้นโดยปัจจัย) ไม่เป็น
ตนของใคร ปล่อยวางๆ

แจ่มแจ้งว่า เวทนาใดๆ ล้วนไม่เที่ยง เป็น
ทุกข์ (อยู่ในภาวะบีบเค้นโดยปัจจัย) ไม่เป็น
ตนของใคร ปล่อยวางๆ

แจ่มแจ้งว่า สัญญาใดๆ ล้วนไม่เที่ยง เป็น
ทุกข์ (อยู่ในภาวะบีบเค้นโดยปัจจัย) ไม่เป็น
ตนของใคร ปล่อยวางๆ

แจ่มแจ้งว่า สังขารใดๆ ล้วนไม่เที่ยง เป็น
ทุกข์ (อยู่ในภาวะบีบเค้นโดยปัจจัย) ไม่เป็น
ตนของใคร ปล่อยวางๆ

แจ่มแจ้งว่า วิญญาณใดๆ ล้วนไม่เที่ยง
เป็นทุกข์ (อยู่ในภาวะบีบเค้นโดยปัจจัย) ไม่
เป็นตนของใคร ปล่อยวางๆ

เมื่อละอุปาทานในขันธห้าสุญ ก็ถึง
นิพพานธาตุอันปราศจากขันธห้า

ละอาสวะสี่ สู่ อิสระภาพแท้

ละ กามาสวะ ขยะจิตคือความยึดมั่นใน
กามแห่งการเสพ ตัวยึดจึงจิตไว้ในทุกข์ ให้
ขาดสุญ

ละ ทิฏฐาสวะ ขยะจิตคือความยึดมั่นใน
ความคิดเห็น ตัวยึดจึงจิตไว้ในทุกข์ ให้ขาด
สุญ

ละ ภวาสวะ ขยะจิตคือความยึดมั่นใน
ความเป็น ตัวรัตรังจิตไว้ในทุกข์ ให้ขาดสูญ

ละ อวิชชาสวะ ขยะจิตคือความไม่รู้แจ้ง
อริยสัจ ตัวรัตรังจิตไว้ในทุกข์ ให้ขาดสูญ

เมื่อละได้ขาดหมด จะปรากฏอัสวัคขย
ญาณ เป็นญาณแห่งการหลุดพ้นสู่อิสรภาพ
แท้จริง

ละตัณหา ๓ สู่ สภาวะเหนือโลก

คีนตรัสรู้ พระโพธิสัตว์ทรงพิจารณา เห็น
และดับกามตัณหา ภวตัณหา (ความอยาก
เป็นต่างๆ) วิภวตัณหา (ความไม่อยากมี ไม่
อยากเป็น อยากดับสูญไปเลย) จนขาดสูญ
สิ้นเชื้อ ก็ทรงตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พ้นจากการเกิดในโลกทั้งหลาย ทรงสุคติ
เสด็จไปดีแล้ว เหนือจักรวาลทั้งปวง

ละอวิชาหนึ่ง สู่ วิชาและวิมุตติ

ในปฐิจจสมุปบาท พระพุทธองค์ทรง
แสดงว่า เมื่ออวิชาไม่มี สังขารก็ไม่มี เมื่อ
สังขารไม่มี วิญญาณก็ไม่มี เมื่อวิญญาณไม่มี
นามรูปก็ไม่มี เมื่อนามรูปไม่มี สฬายตนะก็ไม่มี
เมื่อสฬายตนะไม่มี ผัสสะก็ไม่มี เมื่อผัสสะ
ไม่มี เวทนามก็ไม่มี เมื่อเวทนาไม่มี ตัณหากก็ไม่มี
เมื่อตัณหาไม่มี อุปาทานก็ไม่มี เมื่อ
อุปาทานไม่มี ภพก็ไม่มี เมื่อภพไม่มี ชาตาก็ไม่มี
เมื่อชาติไม่มี ชรา มรณะ ความโศก ความ

รำไรรำพัน ความคับแค้นใจ ความแหงใจก็ไม่
มี ทุกข์ทั้งปวงย่อมถึงความสิ้นไป

ดังนั้น สิ่งที่ต้องดับให้ได้ คือ อวิชชา

ขั้นตอนการละ

๑. เห็นชัดโดยความไม่เที่ยง เห็นชัดโดย
ความเป็นทุกข์ ตัวสร้างทุกข์ เสพทุกข์ แพร่
ระบาดทุกข์ เห็นชัดโดยความไม่เป็นตน ละ
ขาดความหลงผิดให้สิ้นเชื้อ

๒. น้อมวิราคะ เต็มใจคลายกำหนดโยตี
ละการยึดถือ ละความพัวพัน

๓. น้อมนิโรธ ตั้งใจดับให้เด็ดขาด

๔ น้อมไปเพื่อโอสสัคคะ ดับแล้ว สลัดคืน
สลัดออก เพื่อไม่ให้กลับมากำเริบอีก

น้อมสู่นิพพานธาตุ หรืออมตธาตุ

เมื่อละสิ่งที่ควรละ ดับสิ่งที่ควรดับ สูญ
สิ้นเชื้อแล้ว สิ่งที่เหลืออยู่ คือ พุทธะ รู้ ตื่น
เบิกบาน ในนิพพานธาตุ อันว่างอย่างยิ่ง สุข
อย่างยิ่ง

หากไม่จำเป็นต้องลาสิกขา

ก็บวชให้สุดตามพุทธรวิธี จนหลุดพ้นทุกข์
ถาวร ดังกล่าว

หากจำเป็นต้องลาสิกขา

ให้ลาสิกขาจากรูปแบบ แต่ไม่ลาสิกขา
จากสภาวะธรรม

ลาศีล ๘ หรือวินัย ๒๒๗ แล้ว ให้สมาทาน
กุศลกรรมบถ ๑๐ อันเป็นมาตรฐานศีล
สวรงค์ต่อพระพุทธเจ้า เพื่อก่อปรุธรรมกิจ
อันควรต่อไป

ทำวิถีชีวิตนักบวชกับวิถีชีวิตแห่งธรรมกิจ
ให้เป็นวิถีเดียวกันที่ลงตัว นำพาชน
นานาชาติที่ไม่ได้อยู่ในวัดบรรลุธรรมตาม
สามารถ

สรุป

การบวชคือกระบวนการละอย่างเป็นระบบและมีเกียรติ

ในที่สุด สิ่งที่ยึดและพอกมาทั้งหมดตลอด วัฏฏะอันยาวนาน ก็ต้องละ สลัดคืนให้หมด เพราะเริ่มต้นมาจากอวิชชา

แล้วใช้อะไรละ สลัดออกละ

ใช้สติบริสุทธิ์ก่oprญาณในสมาธิ

แล้วสติบริสุทธิ์ก่oprญาณในสมาธิมาจากไหน

ดีที่ตลอดกระบวนการวิวัฒนาการอันยาวนาน เกิดการเรียนรู้และพัฒนาขึ้นมาโดยลำดับ จนสติปัญญาเติบโต ก็ purify สติให้

บริสุทธิ์ด้วยการเข้าสมาธิ purify ปัญญาให้
เป็นญาณบริสุทธิ์ด้วยการทรงสมาธิต่อเนื่อง

สมาธิเป็นฐานปฏิบัติภารกิจหลักแห่งการ
บรรลुธรรม (อัฐกนาครสูตร) เข้าสมาธิแล้ว
ใช้สติบริสุทธิ์ ญาณบริสุทธิ์ ละ สลัดออกซึ่ง
โครงข่ายอวิชชาทั้งหมด...จนเห็นความดับไป
แห่งปัจจัยปรุงแต่งทั้งหลาย

ยิ่งละได้มาก ภูมิจิต ภูมิธรรมก็ยิ่งสูงมาก
ขึ้น เป็นไปในส่วนสุคติ สุคติ

หากละได้น้อย ภูมิจิต ภูมิธรรมก็เปลี่ยน
น้อย เป็นไปคล้ายเดิม บวชแล้วเหมือนไม่ได้
อะไร

หากพอกกิเลสเพิ่ม ภูมิจิต ภูมิธรรมก็
ตกต่ำลง ก็จักเข้าใจพระพุทธ พระธรรม พระ

ส่งฝังไป ทั้งๆ ที่ตนตั้งจิตปฏิบัติผิดทิศ หลง
ทางเอง

ดังนั้น บวชทั้งที บวชให้สุดตามพุทธวิธี
จะกลายเป็นคนใหม่ ภูมิจิตใหม่ สภาวะใหม่
ภูมิธรรมใหม่ คุณค่าใหม่ ทันที

เคล็ดลับแห่งการปฏิบัติธรรมให้ได้ผล คือ
focus สภาวะ อย่า focus อย่างอื่น

บันทึกการปฏิบัติ

บันทึกการปฏิบัติ

บันทึกการปฏิบัติ

บันทึกการปฏิบัติ

บันทึกการปฏิบัติ

บันทึกการปฏิบัติ

บันทึกการปฏิบัติ

บันทึกการปฏิบัติ

พุทราณัติ

คำสั่งของพระศาสดา

เหตุแห่งธรรมเครื่องขัดเกลา เราได้แสดงแล้ว
เหตุแห่งจิตตูปบาท เราได้แสดงแล้ว
เหตุแห่งการหลีกเลียง เราได้แสดงแล้ว
เหตุแห่งความเป็นเบื้องบน เราได้แสดงแล้ว
เหตุแห่งความดับสนิท เราได้แสดงแล้ว

ด้วยประการฉะนี้

กิจอันใดที่ศาสดาผู้แสวงหาประโยชน์
เอ็นดู อนุเคราะห์แก่เหล่าสาวกจะพึงทำ
กิจนั้นเราทำแก่เธอทั้งหลายแล้ว
นั่นโคนไม้ นั่นเรือนว่าง
เธอทั้งหลายจงพึงพินิจเถิด

อย่าประมาท

อย่าได้เป็นผู้มีความเดือดร้อนในภายหลังเลย
นี่เป็นคำสอนของเราสำหรับเธอทั้งหลาย

พระสัมมาสัมพุทธโคตมเจ้า

สัลเลขสูตร พระไตรปิฎก ฉบับหลวง ๑๒/๑๐๙/๖๒